

Konec snu aneb Sen šestý

Pracuju. Mám dojem, že pracuju pořád. Život se změnil v biologickou existenci tzv. *platného člena společnosti*. Nejsi doma. Často nejsi doma, vlastně ani nevím, kde teď jsi. Ani s kým. Když se na něco ptám, pohádáme se – že tě omezuju a tak. Jinými slovy: nic mi do toho není. Nemám se ptát. Jenže já mám pak o tebe strach.

Je večer, už tma. Říkala jsi ráno, sama od sebe, že se ozveš. Samozřejmě nic. Zkousím volat a... nebereš to. Pracuju dál, vařím si jídlo. Jsem sám. Jsem často sám. Pak jsem se dovolal, špatně tě slyším, a že prý přijdeš brzo.

Přišla jsi brzo, to je fakt. Tedy brzo, jen asi o tři hodiny později, než jsi ráno řekla. Táhne z tebe alkohol. A pít přece nikdo nechodí sám. Nemůžu se udržet.

„Proč ses neozvala? Měl jsem o tebe strach!“ Proč, proč, proč... Nedá se to zastavit, prostě to jede samo a nějak mimoúrovňově. Mimoúrovňová křížovatka vztahu. Psycho.

„To máš jedno. Prostě jsem se zdržela, no. To se stane. Omlouvám se.“

Nemůžu to vydržet, prostě musím dál a dál... až k bolesti, o které předem vím, že přijde. Že musí přijít, protože už tady dávno je. Vždycky je někde nablízku.

„Máš mě vůbec ráda? Já myslím, že jsem ti celkem ukradenej...“

„A cos čekal? Lásku až do smrti? Ta je jenom v pohádkách, ne? Jsem s tebou, no. Já asi ani neumím mít někoho fakt ráda. Jen se snažím přizpůsobit... Všechno je kompromis.“

„Takže jsi se mnou prostě jen tak, bez lásky?“

„A proč ty? Taky se mnou prostě jen jsi... Já tě mám ráda víc než kohokoli jinýho. Ale není to nijak moc... Promiň.“

„Jenže já tě mám rád opravdu a hodně. Vlastně ne – já tě miluju. A strašně moc jsi mi ublížila, jako nikdy nikdo. Já vůbec nevím, co mám dělat... Já...“

„Já nevím, proč to řešíš. Dostali jsme se k tomu, tak jsem ti to prostě řekla. To si mám něco vymýšlet? Říkám jen pravdu, to se má, nebo ne...?“

„Nemůžu s tebou počítat v ničem. Jsem sám, sám, jen s tebou bydlím. Je mi to hrozně líto. Tobě ani to ne. Já se nechci litovat nebo něco... ale prostě nevím. Nevím nic...“

A tak dále, pořád dál, několik hodin. Nakonec jsem seděl s hlavou v dlaních v tmavém pokoji a ty jsi šla klidně spát. Byl to hrozný sen. A taky konec snu o tom, jak se máme rádi. O tom, že mě máš ráda. Byl to hrozný sen. O to horší, že se mi nezdál. Nebo jsem se z něj zatím neprobudil...

Zvýšený práh bolesti

Utíkaj' roky
Podzimy a léta
A naše kroky
do copánků splétá
tichej déšť

Někdo jiný
chce to co nemáme
Do hlavy klíny
a ještě hledáme
svou Budapešť

Jsme spolu
Šlapem' si po štěstí
Nahoru dolů
A máme zvýšený
práh bolesti...

Někdo jiný
ještě ho neznáme
Za naše viny
ještě hůl neláme...
... černou jak splín

Někdo jiný
cesty chce nám plést
Cesty z hlíny
A místo dlaně pěst
Tak na Berlín...!

Utíkaj' léta
Zimy vlastně taky
Jediná věta
a hluchoněmé vraky
námahou...

Tak to chodí
na našem nádraží
Vzducholodí
do nebe narážím
nad Prahou